

Алесь Разанаў

Мова

Празрысты звон,
грымотны грукат,
скалісты свіст,
магутны гул —
усе

разрозненыя гукі
цяклі,
каб зліцца
у агул.

Хісталі

ўздыбленыя далі,
глыбаста білі ў небасхіл.

І ў немату

не прападалі,
а западалі
і раслі.

І ціш і гром,
і звон і шорах
спляліся

ніткаю радства, —
калі з грудзей,
нямых і чорных,
аднойчы
мова прарасла.